

Anna Fedorova verdient een grote zaal vol publiek

Klassiek

Anna Fedorova op 26/1 Concertgebouw Amsterdam. Leiden (28), Vlissingen (30), Bergen op Zoom (31), Zwolle (2).

Slechts negentien lentes jong is de Oekraïense Anna Fedorova en nu al wordt zij geafficheerd als één van de grote pianotalenten van dit moment. In Nederland heeft zij al vaak opgetreden en bouwde er een eigen publiek op. Buiten die groep fans echter lijken nog weinig mensen haar te kennen.

Dinsdag zou zij voor de tiende keer optreden in de grote zaal van het Concertgebouw. Er waren echter zo weinig kaarten verkocht dat haar recital op het laatste moment was verplaatst naar de kleine zaal.

Enerzijds was dat prettig, omdat deze intiemere omgeving een directer contact betekent tussen artiest en publiek. In het geval van Fedorova was het jammer, want haar spel gedijt beter in grote ruimtes. Dat komt mede door haar Oekraïense opleiding, vroeger bij haar vader in Kiev en momenteel bij de Oekraïense pedagoog Leonid Margarius aan de pianoacademie in Imola. Kenmerkend voor die scholing zijn het ontwikkelen van een onverwoestbare techniek, een zeer krachtige maar nimmer scherpe klank aanslag, een rit-

mische onberispelijkheid en een grootse aanpak, gericht op structuur van de composities.

Dit alles drong zich vooral op in Fedorova's openingsstukken. Haar Bach-spel in de Toccata in G was monumentaal en hecht, maar tegelijk fantasieloos en stilistisch een anachronisme. Beethovens Sonate in A opus 2 nr. 2 was veel meer gediend met Fedorova's solide speelwijze. Gaande dit werk kreeg de pianiste meer en meer grip op de ietwat weerbarstige vleugel. Haar toucher werd gevarieerder en kleurrijker. Een onverwacht bedrijfsongeval voor iemand met een rijk gevulde prijzenkast zoals Fedorova die bezit, was een lelijke geheugenstoornis in het openingsdeel van Beethoven. Gelukkig hernam zij zich direct en bleef geconcentreerd spelen, ook toen haar bevallige uitvoering van de finale langdurig verstoord werd door rumoer op het balkon, nadat iemand daar onwel was geworden. Als toegift speelde Fedorova dit sonatedeel nog eens, om het publiek er nu in alle rust van te laten genieten.

Bartóks scherp op de snede vertolkte Suite en Prokofjevs overweldigend eruit geknalde Toccata lieten horen dat zij veel meer kracht kan leveren dan haar ranke verschijning zou doen vermoeden. Vooral de Toccata was magistraal gespeeld.

Het overwegend objectieve spel van voor de pauze maakte in de tweede programmahelft plaats voor een veel persoonlijke manier van musiceren in de Corelli-variaties en zes Preludes van Rachmaninov. Hier raakte Fedorova het hart van de luisteraar met roerend spel en liet zij meer van zichzelf zien dan alleen haar oerdegelijke scholing. In deze veelal lyrisch opgevatte werken leek het een voordeel dat zij in een kleine ruimte dicht op haar publiek zat. Tegelijk onderstreepte de kwaliteit van haar piano-spel het gegeven dat Anna Fedorova meer publiek verdient: een grote zaal vol.

Christo Lelle

Anna Fedorova

De 19-jarige Anna Fedorova, het pianotalent uit de Oekraïne (Kiev), is al eens vergeleken met grande dame Alicia de Larrocha, vanwege haar verrassende expressie. Ze speelde al verscheidene keren in Rotterdam en Amsterdam, en maakt nu een tournee met werken van Bach, Beethoven, Bartok, Prokofjev en hoe kan het anders, Rachmaninov (*Corelli Variaties* en *Preludes*).

Ranke Anna Fedorova heeft kracht.

